

Κάτω τα χέρια από την Ουκρανία!

Επαναστατική Δημοκρατία

18 Μάη 2022

Στις 24 Φλεβάρη 2022, το ρωσικό κράτος με επικεφαλής τον Βλαντίμιρ Πούτιν, άρχισε τον πόλεμο ενάντια στην Ουκρανία. Η Ρωσία είναι χώρα του μονοπωλιακού καπιταλισμού και ιμπεριαλιστική. Συνδέεται με την σοσιαλιμπεριαλιστική Κίνα που είναι σύμμαχος της. Η Ουκρανία είναι εξαρτημένη χώρα, σύμμαχος των ΗΠΑ, της ΕΕ, του βρετανικού ιμπεριαλισμού και του ΝΑΤΟ. Οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους μέσω της Ουκρανίας έχουν επιδοθεί σε πόλεμο διά αντιπροσώπων ενάντια στους ρώσους αντιπάλους τους, χρησιμοποιώντας νεοναζιστικές δυνάμεις όπως το τάγμα Αζόφ. Η κατοχή τμημάτων της Ουκρανίας και ο συνεχιζόμενος πόλεμος επιβάλλουν την καταδίκη της Ρωσίας, και την υπεράσπιση του δικαιώματος αυτοδιάθεσης του ουκρανικού έθνους.

Η Ρωσία έχει τα χαρακτηριστικά του ιμπεριαλισμού: ο μονοπωλιακός καπιταλισμός είναι υψηλά συγκεντροποιημένος, η εξαγωγή κεφαλαίων είναι σημαντική, η συγχώνευση τραπεζών και τραπεζών σημαίνει ότι υπάρχει χρηματιστικό κεφάλαιο, το οποίο εξάγεται στις εξαρτημένες χώρες. Πολιτικά, η ύπαρξη του ρωσικού ιμπεριαλισμού είναι προφανής στην εξωτερική πολιτική. Η Ρωσία επενέβη στη Λιβύη μετά την απομάκρυνση του Καντάφι· συμμετείχε στον πόλεμο στη Συρία, δημιουργώντας αεροπορικές και ναυτικές βάσεις σε αυτή τη χώρα· είναι δραστήρια στην Κεντρική Αφρικανική Δημοκρατία και το Μάλι. Η Ρωσία έδωσε την υποστήριξη της στις δυτικές κυρώσεις στη Λαοκρατική Δημοκρατία της Κορέας στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Το 1999, επέτρεψε το Ανατολικό Αεροδρόμιο του Ουλιάνοφσκ να χρησιμοποιηθεί από το ΝΑΤΟ για την αποστολή υλικού στο Αφγανιστάν. Αργότερα, στις 12 Μάρτη του 2012, ο αναπληρωτής πρωθυπουργός της Ρωσίας Ντμίτρι Ραγκόζιν ανακοίνωσε ότι το κέντρο θα χρησιμοποιούταν για την αερομεταφορά από νατοϊκά αεροσκάφη διαφόρων φορτίων στο Ιράκ και το Αφγανιστάν. Οι εγκάρδιες σχέσεις του Πούτιν με την Λεπέν, τον Ορμπάν και τον Τραμπ δεν είναι άγνωστες.

Σε αυτό που αποκαλείται «περίγυρος» της Ρωσίας, ρωσική ιμπεριαλιστική επίδραση έχει παρατηρηθεί στη Νότια Οσετία και την Αμπχαζία· από τη Μολδαβία, η Υπερδνειστερία αποσπάστηκε, και μια στρατιωτική βάση δημιουργήθηκε εκεί· υπάρχει επίσης η Λευκορωσία και το Καζαχστάν, καθώς και οι «Λαϊκές Δημοκρατίες» του Ντονμπάς που εγκαθιδρύθηκαν στην Ουκρανία. Σε όλες αυτές τις χώρες και περιοχές, το ρωσικό παραστρατιωτικό δίκτυο μισθοφόρων, γνωστό και ως Βάγκνερ Γκρουπ, που θεωρείται ότι πρόσκειται στον Πούτιν, έχει παίξει ενεργό ρόλο. Η εισβολή στην Ουκρανία αποτελεί συστατικό τμήμα της πολιτικής του ρωσικού ιμπεριαλισμού.

Ο αμερικανικός και ο γερμανικός ιμπεριαλισμός, μετά τη διάλυση τη Σοβιετική Ένωση προχώρησαν στην επέκταση της επιρροής τους στην κεντρική και ανατολική Ευρώπη. Από κοινού, μέσω του ΝΑΤΟ, προσάρτησαν τη Γερμανική Λαοκρατική Δημοκρατία, κομμάριασαν την πολυεθνική Γιουγκοσλαβία, διέσπασαν στα δύο την Τσεχοσλοβακία και ενέταξαν στο ΝΑΤΟ γύρω στα 14 νέα κράτη. Ταυτόχρονα, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός επεδίωξε να υποτάξει τον γερμανικό, ο οποίος επί δεκαετίες οικοδομούσε οικονομικούς δεσμούς με τη Ρωσία. Είναι ξεκάθαρο ότι οι ΗΠΑ, με επικεφαλής τον Μπάιντεν, έδρασαν σε συνέχεια των επιθετικών πολιτικών του Κλίντον, ακολουθώντας μια πολιτική αντιπαράθεσης με τη Ρωσία.

Με τα γεγονότα του Μαϊντάν του 2014, ο εκλεγμένος φιλωρώσος ηγέτης Γιανουκόβιτς απομακρύνθηκε με πραξικόπημα και αντικαταστάθηκε από τον αμερικανόφιλο Γιατσενιούκ. Μετά από αυτό, δυτικά οικονομικά συμφέροντα επεκτάθηκαν σε βάρος

των ρώσων ολιγαρχών, ιδίως στον τομέα των επενδύσεων. Οι ΗΠΑ εκτόπισαν τα συμφέροντα της Ρωσίας και της ρωσικής εθνικής μειονότητας. Απαντώντας στο πραξικόπημα του Μαϊντάν, για λόγους ασφαλείας, το ρωσικό κεφάλαιο προσάρτησε την Κριμαία, που αποτελούσε τμήμα της Ουκρανίας ήδη από το 1954. Οι συμφωνίες του Μινσκ του 2014 και του 2015, που θα έδιναν στο Ντονέσκ και στο Λουχάνσκ αυτονομία σε μια ομοσπονδιοποιημένη Ουκρανία δεν τηρήθηκαν. Στη δεύτερη συμφωνία είχαν μεσολαβήσει Γαλλία και Γερμανία. Οι Ουκρανοί ισχυρίζονται ότι η αυτονομία θα μπορούσε να παραχωρηθεί μόνο αφότου τα ρωσικά στρατεύματα αποσύρονταν από την ανατολική Ουκρανία.

Ιστορικά, το Ντονμπάς και το Λουχάνσκ ήταν ουκρανικές περιοχές. Η απογραφή του 1897 δείχνει ότι οι Ρώσοι αποτελούσαν μόλις το 18% του πληθυσμού σε αυτές τις δύο περιοχές. Η Σοβιετική Ένωση επί Στάλιν δημιούργησε Ενωσιακές Δημοκρατίες, στη βάση των περιοχών γλωσσικής κοινότητας, και αυτό ίσχυε επίσης και στην περίπτωση της Σοβιετικής Ουκρανίας. Η εδαφική ακεραιότητα της Ουκρανίας που διαμορφώθηκε την σοβιετική περίοδο συνεχίστηκε και όταν κατέστη μια ανεξάρτητη δημοκρατία το 1991. Στην ανατολική Ουκρανία, λόγω της εκβιομηχάνισης επί τσαρισμού και επί σοβιετικής εξουσίας, το ποσοστό του ρωσικού πληθυσμού αυξήθηκε, ενώ μειώθηκε μετά το τέλος της Σοβιετικής Ένωσης. Το 2001, ο ρωσικός πληθυσμός της περιφέρειας του Λουχάνσκ ήταν 39% και της περιφέρειας του Ντονέσκ 38%. Οι Ουκρανοί της περιοχής του Ντονμπάς μιλούν επίσης ρωσικά. Αυτό οδήγησε το ρωσικό κράτος να ισχυρίζεται ότι οι κάτοικοι του Ντονμπάς είναι Ρώσοι, κάτι που δεν ισχύει. (Είναι ωσάν η Καταλονία να θεωρούταν Ισπανική, επειδή η πλειοψηφία των Καταλανών, πέρα από καταλανικά, μιλούν επίσης και ισπανικά). Επί Χρουσιώφ και Μπρέζνιεφ, εγκαινιάστηκε η ρωσοποίηση της Ουκρανίας. Με τον δεύτερο, επιδιώχτηκε να κατασκευαστεί ένα «σοβιετικό έθνος» που δήθεν θα αντικαθιστούσε τον πολυεθνικό χαρακτήρα της Σοβιετικής Ένωσης. Οι στατιστικές, παρ' όλα αυτά, δείχνουν ότι οι Ρώσοι ξεκάθαρα αποτελούσαν μια σημαντική μειονότητα σε αυτές τις δύο περιφέρειες, μετά το σχηματισμό της ανεξάρτητης Ουκρανίας. Τα δικαιώματά τους δεν γίνονταν σεβαστά. Μετά το 2014 αποτελούσαν στόχο του τάγματος Αζόφ, κάτι που οδήγησε σε πολλούς θανάτους.

Στο Λουχάνσκ και το Ντονέσκ, η ρωσική μειονότητα κατέληξε να βασίζεται στο ρωσικό κράτος προκειμένου να ανακόψει τις απόπειρες του ουκρανικού κράτους να ανακτήσει την επιρροή και την εξουσία του στην περιοχή του Ντονμπάς της Ουκρανίας. Το ρωσικό κεφάλαιο ίδρυσε «Λαϊκές Δημοκρατίες» σε τμήμα του Ντονμπάς. Ρωσικά διαβατήρια δόθηκαν σε τμήματα του πληθυσμού στο κατεχόμενο Ντονμπάς. Οι Ουκρανοί διατήρησαν τα ουκρανικά τους διαβατήρια. Το «κομμουνιστικό κίνημα» έδωσε την υποστήριξη του στη Ρωσία, ακόμα κι όταν ο ρωσικός στρατός διατηρούσε ασφυκτικά το συνολικό έλεγχο. Η εξάλειψη κομμουνιστών αξιωματικών, όπως του Αλεξέι Μοζγκοβόι, που πράγματι επιθυμούσε να οικοδομήσει λαϊκή εξουσία στην ανατολική Ουκρανία, ωφέλησε από κοινού το κεφάλαιο σε Ρωσία και Ουκρανία. Το ρωσικό κράτος δεν επέτρεψε στους κομμουνιστές να κατέλθουν στις εκλογές στο Ντονέσκ το Νοέμβρη του 2014, ενώ στο Λουχάνσκ δεν επιτράπηκε σε κανένα κόμμα η πολιτική δραστηριότητα σε συνθήκες στρατιωτικού νόμου.

Της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία προηγήθηκε άμεσα μια ομιλία Πούτιν, στην οποία επιτέθηκε στους Λένιν-Στάλιν και τους Μπολσεβίκους για την πολιτική τους στο εθνικό ζήτημα που είχε δημιουργήσει το κράτος της Ουκρανίας ως διακριτό από τους Ρώσους. Ο Πούτιν ισχυρίστηκε ότι υπάρχει ένα κοινό ρωσικό έθνος που περιλαμβάνει τους Ουκρανούς (Μικρορώσους), τους Λευκορώσους και τους Μεγαλορώσους. Ο Πούτιν αρνήθηκε ότι η Ουκρανία υπήρξε ποτέ ως ξεχωριστό έθνος και κατηγορήσε τους Μπολσεβίκους για τη δημιουργία της. Ο Λένιν είχε δήθεν αποκόψει «ρωσική γη» και δημιούργησε το κράτος της Ουκρανίας.

Αυτός ο ισχυρισμός συνάδει με την ακροδεξιά και φασιστική σκέψη στη Ρωσία που επί μακρόν απαιτεί την προσάρτηση μεγάλων κομματιών της Ουκρανίας.

Ο Στάλιν είχε ορίσει το έθνος με τον ακόλουθο τρόπο: «Έθνος είναι η ιστορικά διαμορφωμένη σταθερή κοινότητα ανθρώπων, που εμφανίστηκε πάνω στη βάση της κοινότητας της γλώσσας, του εδάφους, της οικονομικής ζωής και της ψυχοσύνθεσης που εκδηλώνεται στην κοινότητα του πολιτισμού». Αυτός ήταν ένας ορισμός που έγινε αποδεκτός από το Λένιν και τους Μπολσεβίκους. Οι διαφορετικές γλώσσες που προέκυψαν από τους αρχαίους Ρους υποδεικνύουν την ύπαρξη τριών εθνών: των Ρώσων, των Ουκρανών και των Λευκορώσων.

Ο Λένιν ήταν υπέρ της συγκρότησης σοβιετικού ουκρανικού κράτους, όπως ορθά επισήμανε ο Πούτιν. Αυτό θα αποτελούσε τμήμα μιας εθελοντικής ένωσης δημοκρατιών βασισμένης στο δικαίωμα αυτοδιάθεσης. Αυτή ήταν η θεμελιακή βάση για την ίδρυση της Σοβιετικής Ένωσης. Μετά τον Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο, επί Στάλιν, τμήματα της δυτικής Ουκρανίας, που ιστορικά είχαν αποτελέσει τμήμα της Αυστροουγγρικής αυτοκρατορίας και αργότερα, μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο κατελήφθησαν από την Πολωνία, προστέθηκαν στη Σοβιετική Ένωση. Ταυτόχρονα, η ενότητα των ουκρανικών εθνικών εδαφών ολοκληρώθηκε με την προσθήκη της καρπαθιανής Ουκρανίας.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ρωσικής Ομοσπονδίας, που υποστηρίζει τον πόλεμο στην Ουκρανία, δεν έμεινε πίσω στην εξαπόλυση επίθεσης στην πολιτική των Λένιν-Στάλιν για το εθνικό ζήτημα. Το ΚΚΡΟ ισχυρίζεται ότι έξι βιομηχανικές περιοχές της Ρωσίας που ποτέ δεν είχαν αποτελέσει τμήμα της Ουκρανίας, συμπεριλαμβανομένων του Λουχάνσκ και του Ντονέσκ, προστέθηκαν στην Ουκρανία από τον Λένιν (Βιάτσελαβ Τετέκιν, Τι Συμβαίνει στην Ουκρανία;, Νέος Εργάτης, ν.2152, Λονδίνο, σ.σ.5-6). Αυτό είναι λάθος, καθώς οι απογραφές από το 1897 ως το 2001 δεν συνηγορούν σε κάτι τέτοιο.

Ο Μάξιμ Λάτουρ ισχυρίζεται:

«Στα τέλη του 19^{ου} αιώνα (απογραφή 1897), οι Ουκρανοί κυριαρχούσαν στα εδάφη των σύγχρονων περιοχών του Ντονέσκ και του Λουχάνσκ (επαρχίες Εκατερινοσλάβ και τμήμα του Χάρκιβ). Οι Ρώσοι αποτελούσαν το 18%. Έτσι, η απόδοση των νοτιοανατολικών περιφερειών της Ουκρανίας στα «αρχέγονα ρωσικά εδάφη» είναι εξαιρετικά αμφίβολος. Ντε γιούρε, επί σχεδόν 100 χρόνια, τα εδάφη αυτά ανήκουν στην Ουκρανία, τόσο επί Ουκρανικής ΣΣΔ όσο και επί ανεξάρτητης δημοκρατίας. Επομένως, ντε φάκτο – στα εδάφη αυτά επικρατούσε εξ αρχής ουκρανόφωνος πληθυσμός και οι Ρώσοι αποτελούσαν μόνο τη δεύτερη εθνική ομάδα» (Μ. Λάτουρ, Αντιπολεμικό ψήφισμα Μινσκ, Νοβορωσία, Ρωσία-Ουκρανία 2014, Κοινωνική Στατιστική, Ουκρανία. Βλ. <http://left.by/archives/3035>. Μετάφραση από τα ρώσικα). (Αυτά τα στατιστικά στοιχεία επαληθεύονται και στο Κλάους Μπάχμαν και Ίγκορ Λιουμπασένκο (επ.) «Η εξέγερση του Μαϊντάν, αποσχιστισμός και ξένη επέμβαση», στο άρθρο του Άνταμ Μπάλσερ, «Σύνροα εντός της παραμεθόριας περιοχής: Η πολιτιστική και εθνική ποικιλομορφία της Ουκρανίας, Φρανκφούρτη, 2014, σ.σ.87-118).

Σε αντίθεση με τον Πούτιν, οι Λένιν και Στάλιν αποδέχονταν ότι υπήρχε Ουκρανικό έθνος. Ο Λένιν είχε την ακόλουθη άποψη:

«ο δούλος που (...) δικαιολογεί και εξωραΐζει τη δουλεία του (ονομάζει λ.χ. την κατάπνιξη της Πολωνίας, της Ουκρανίας κτλ. «υπεράσπιση της πατρίδας» των μεγαλορώσων), αυτός ο δούλος είναι λακές και παλιάνθρωπος, που προκαλεί δικαιολογημένα αίσθημα αγανάκτησης, περιφρόνησης και αηδίας» (Λένιν, Για την Εθνική Υπερηφάνεια των Μεγαλορώσων, Διαλεχτά Έργα, τ.21, σ.104, στα ελληνικά, Άπαντα, 5^η έκδοση, τ.26, σ.106, εκδ.Σύγχρονη Εποχή).

Ο Λένιν συνέχιζε: «Η ανεξαρτησία της Ουκρανίας έχει αναγνωριστεί τόσο από την Πανρωσική Κεντρική Εκτελεστική Επιτροπή της ΡΣΟΣΔ όσο και από το Ρωσικό Κομμουνιστικό Κόμμα (μπολσεβίκων). Είναι επομένως αυταπόδεικτο και γενικά αναγνωρισμένο ότι μόνο οι ουκρανοί εργάτες και αγρότες, από μόνοι τους, μπορούν και θα αποφασίσουν στο Πανουκρανικό Συνέδριο των Σοβιέτ αν η Ουκρανία θα ενωθεί με τη Ρωσία ή θα παραμείνει μια ξεχωριστή και ανεξάρτητη δημοκρατία και, στην δεύτερη περίπτωση, ποια ομοσπονδιακή σύνδεση θα καθιερώσει ανάμεσα σε αυτή τη δημοκρατία και τη Ρωσία» (Γράμμα προς τους εργάτες και τους αγρότες της Ουκρανίας απ' αφορμή τις νίκες ενάντια στον Ντενίκιν, Διαλεχτά Έργα, τ. 30, σ.σ. 292, 295, στα ελληνικά, Άπαντα, 5^η έκδοση, τ. 40, σ.42, εκδ. Σύγχρονη Εποχή).

Και ο Στάλιν κατέληγε:

«Πρόσφατα ειπώθηκε ότι η Ουκρανική Δημοκρατία και το Ουκρανικό έθνος είναι επινοήσεις των Γερμανών. Είναι προφανές, ωστόσο, ότι υπάρχει Ουκρανικό έθνος και ότι είναι καθήκον των κομμουνιστών να αναπτύξουν τον πολιτισμό του. Δεν μπορείς να πας ενάντια στην ιστορία. Είναι προφανές ότι, παρότι ρωσικά στοιχεία ακόμα επικρατούν στις ουκρανικές πόλεις, με την πάροδο του χρόνου αυτές οι πόλεις αναπόφευκτα θα ουκρανοποιηθούν» (Στάλιν, Άπαντα, τ. 5, σ.σ. 48-49, στα ελληνικά, Τελικός λόγος στο 10^ο συνέδριο του ΚΚΡ(μπ.), 10/03/1921, Άπαντα, τ.5, εκδ. Γνώσεις, σ. 52).

Η εμφάνιση της ρωσικής γλώσσας στην ανατολική Ουκρανία ήρθε με την εκβιομηχάνιση επί Τσαρισμού και Σοβιετικής Ένωσης που ανέπτυξε τα τεράστια αποθέματα σιδηρομεταλλευμάτων και άνθρακα σε αυτή την περιοχή, καθώς και τη μεταλλουργική βιομηχανία. Το Ντονμπάς ήταν η πρώτη βιομηχανική βάση της τσαρικής Αυτοκρατορίας και της Σοβιετικής Ένωσης μέχρι να ανεγερθεί η δεύτερη βιομηχανική βάση της Σοβιετικής Ένωσης πέρα από τα Ουράλια, στο Μαγκνιτογκόρσκ την περίοδο Στάλιν.

Ποιος είναι ο χαρακτήρας του σημερινού πολέμου; Από τη μια, ο πόλεμος είναι διιμπεριαλιστικός, και εμπλέκει, αφενός τις ΗΠΑ, το Ηνωμένο Βασίλειο, την ΕΕ και το ΝΑΤΟ και αφετέρου τον ρωσικό ιμπεριαλισμό. Από την άλλη, ο πόλεμος, μετά τη ρωσική στρατιωτική επίθεση στο κυρίαρχο έθνος της Ουκρανίας είναι ένας εθνικός πόλεμος του ουκρανικού λαού ενάντια στο ρωσικό ιμπεριαλισμό. Οι δημοκρατικές δυνάμεις δεν μπορούν να υποστηρίξουν τα δεξιά καθεστώτα των δύο αυτών χωρών. Στην περίπτωση της Ουκρανίας, το κράτος είναι εξαρτημένο από τον δυτικό καπιταλισμό και έχει προωθήσει τον νεοναζισμό. Όσον αφορά τον ρωσικό ιμπεριαλισμό, το κράτος υπό τον Πούτιν δρα εντός του πλαισίου που έχουν θέσει ρώσοι αντιδραστικοί και φασίστες φιλόσοφοι όπως ο Ιβάν Ιλίν και ο Αλεξάντρ Ντούγκιν. Ο Πούτιν, επιπλέον, έχει την υποστήριξη του χρουσιωφικού Κομμουνιστικού Κόμματος της Ρωσικής Ομοσπονδίας. Ο Πούτιν, έτσι, υποστηρίζεται τόσο από «κομμουνιστές», όσο και από φασίστες στη Ρωσία.

Είναι σημαντικό να δείξουμε την αλληλεγγύη μας στις δυνάμεις στη Ρωσία που αντιτίθεται στον πόλεμο του Πούτιν με πρακτικούς τρόπους. Είναι απαραίτητο να υποστηρίξουμε τους ρώσους κομμουνιστές που έχουν υιοθετήσει διεθνιστικές θέσεις ενάντια στον ρώσικο ιμπεριαλισμό στην πορεία της εισβολής της Ουκρανίας. Ορθά αυτοί επισημαίνουν: «Κράτη που βρίσκονται στην πρωτοπορία του αντικομμουνισμού δεν μπορούν να φέρουν εις πέρας καμία «αποναζιστικοποίηση». Κράτη που πιστά ακολουθούν το δρόμο της εγκαθίδρυσης μιας ανοιχτής τρομοκρατικής δικτατορίας επί των εργαζομένων, καταστέλλοντας την κοινωνική πρόοδο και ακόμα και την αστική δημοκρατία δεν είναι και δεν μπορούν να είναι «αντιφασιστικά». Η πολιτική τους είναι ευθέως αντίθετη στην πολιτική του αντιφασισμού» (Δήλωση του Ενωμένου Κομμουνιστικού Κόμματος-Διεθνιστές).

Στην Ουκρανία, παρά το αντιδραστικό καθεστώς, βρίσκεται σε εξέλιξη μια εθνική αντίσταση στη ρωσική εισβολή. Η ενότητα της εργατικής τάξης, της αγροτιάς και των

εργαζομένων είναι μια εκ των ων ουκ άνευ πολιτική προϋπόθεση για το σχηματισμό ενός δημοκρατικού εθνικού ενιαίου μέτωπου ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Μόνο ένα πραγματικά εθνικό μέτωπο που αντιτίθεται στις αντιδραστικές δυνάμεις του ιμπεριαλισμού και την τοπική αντίδραση μπορεί να πάει το ουκρανικό έθνος μπροστά, στο δρόμο προς την ελευθερία.

Κάτω τα χέρια από την Ουκρανία!

Να σταματήσουμε τον πόλεμο!

Κάτω ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ, ΗΒ, ΕΕ, ΝΑΤΟ και της Ρωσίας!

Ζήτω η ενότητα των ρωσικών και ουκρανικών δημοκρατικών δυνάμεων!

Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός να πληρώσει πολεμικές επανορθώσεις στην Ουκρανία!